

Του Χρήστου Κυργιάκη

Όταν κάτι στραβό και συνειδητά λανθασμένο, όχι μόνο δεν διορθώνεται αλλά γίνεται όλο και χειρότερο, συνηθίζεται να λέμε: «Το τέλος της κατρακύλας είναι ο πάτος» και «Κάθε πέρσι και καλύτερα».

Και τα δύο λαϊκά γνωμικά ταιριάζουν γάντι στα θέματα της Φυσικής στα οποία ανταγωνίζονται οι υποψήφιοι τα τελευταία χρόνια στις Πανελλαδικές.

Αν και θα έπρεπε κάποια στιγμή άμεσα να ανοίξει η συζήτηση για την ελεύθερη εισαγωγή των μαθητών στα δημόσια πανεπιστήμια, ας σταθούμε προς το παρόν στα θέματα της Φυσικής.

Η επιτροπή που επιλέγει τα θέματα περιλαμβάνει τέσσερις εκπαιδευτικούς δημόσιων σχολείων, έναν «λύτη» και έναν πανεπιστημιακό της ίδιας ειδικότητας.

Για τους ενδιαφερόμενους εκπαιδευτικούς ισχύει ότι:

«Δεν μπορεί να συμμετέχει στην ΚΕΕ (Κεντρική Επιτροπή Εξετάσεων) όποιος έχει

συγγένεια εξ αίματος ή εξ αγχιστείας μέχρι και του τρίτου βαθμού με εξεταζόμενο υποψήφιο ή είναι σύζυγος υποψηφίου των Πανελλαδικών Εξετάσεων ΓΕΛ.

Επίσης, δεν μπορεί να συμμετέχει στην ΚΕΕ όποιος προετοιμάζει εκτός σχολικού προγράμματος υποψηφίους για τις Πανελλαδικές Εξετάσεις, καθώς επίσης και όποιος είναι συγγραφέας εξωσχολικού βοηθήματος, το οποίο είναι συναφές με το εξεταζόμενο μάθημα και όποιος (συν)διαχειρίζεται ηλεκτρονικές ιστοσελίδες όπου δημοσιεύονται θέματα Πανελλαδικών Εξετάσεων».

Επίσης, οι ενδιαφερόμενοι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να έχουν βαθμό Α' και να έχουν διδάξει το οικείο μάθημα το τρέχον σχολικό έτος.

Τα παραπάνω αποτελούν τις τυπικές προϋποθέσεις της επιλογής.

Καταλαβαίνει κανείς ότι οι αιτήσεις ενδέχεται να είναι περισσότερες από τις αντίστοιχες θέσεις.

Και τότε τι γίνεται;

Κάθε υπουργός θέλει η ΚΕΕ να είναι «δική του», για ευνόητους λόγους πολιτικής αλλά και προσωπικής σκοπιμότητας. Δεν είναι παράλογο η τελική επιλογή να γίνεται με πολιτικό και πανεπιστημιακό «βύσμα».

Για παράδειγμα, ο νυν υπουργός, επειδή προέρχεται από το ΠΑΣΟΚ και έχει πολιτικές και ιδεολογικές σχέσεις με την Άννα της φωτοτυπίας, δεν θα ήταν παράλογο να κατηγορηθεί από τα «γαλάζια παιδιά» ότι παραγκωνίζονται αδίκως.

Τα θέματα των Πανελλαδικών **δίνουν το ρυθμό και δείχνουν τον δρόμο** για το πού πρέπει να κινηθούν **την επόμενη σχολική χρονιά** όλοι όσοι ασχολούνται με τη διδασκαλία των μαθημάτων αυτών, οπότε καταλαβαίνει κανείς ότι αφορά πολύ κόσμο και κυρίως μετριέται σε πολύ χρήμα.

Πολλές φορές τα θέματα κινούνται **στα όρια της ύλης** σε μια προσπάθεια να βρεθεί το πρωτότυπο, το «έξυπνο», το ευφάνταστο. **Άραγε, για το καλό τίνος;**

Ποιοι έχουν συμφέρον από τέτοια θέματα;

Οι, υποτίθεται, ευφυείς κατασκευές μετατρέπονται όλο και περισσότερο από ασκήσεις ελέγχου γνώσεων και κριτικής σκέψης σε **κουίζ, σπαζοκεφαλιές, ασκήσεις παρατηρητικότητας, ταχύτητας και δεξιοτήτων.**

Πολλές φορές για λόγους Συντακτικού και Γραμματικής το μέγεθος των εκφωνήσεων γίνεται τέτοιο που **τρομάζει κι εμάς τους εκπαιδευτικούς.** Πόσο μάλλον έναν δεκαοχτάχρονο μαθητή ή μια δεκαοχτάχρονη μαθήτρια που έχει μόνο τρεις ώρες για να ανταποκριθεί. Δεν είναι δυνατόν να διαβάσει κάποιος την εκφώνηση και λόγω του μεγέθους της, να ξεχνάει πολύ σύντομα αυτά που διάβασε.

Θα αναρωτηθεί κανείς: «**Δεν υπάρχουν οδηγίες για το πώς πρέπει να είναι τα θέματα;**»

Υπάρχουν, αλλά δεν τηρούνται πάντα. Ειδικά τα τελευταία χρόνια παραβιάζονται όλο και περισσότερο.

Για παράδειγμα, το πρώτο θέμα θα έπρεπε να περιλαμβάνει θέματα ανάκλησης γνώσεων. Δυστυχώς, αυτό συμβαίνει όλο και πιο σπάνια με αποτέλεσμα η ψυχολογία των υποψήφιων να κλονίζεται με το «καλημέρα».

Τα φετινά θέματα της Φυσικής για να λυθούν **από έναν εκπαιδευτικό** χρειάζονταν **πάνω από μία ώρα**. Για τους μαθητές ο αντίστοιχος χρόνος, εμπειρικά, είναι **πάνω από τέσσερις ώρες**.

Επίσης, αυξάνεται σιγά-σιγά **το πλήθος των υποερωτημάτων**.

Φέτος, το Θέμα Β3, είχε 2 υποερωτήματα, το Θέμα Γ είχε 4 υποερωτήματα με μία προβληματική, από συντακτική άποψη, εκφώνηση με πολλές επαναλήψεις εκ των οποίων το ένα ερώτημα ήταν **θεωρητική απόδειξη που λογικά θα έπρεπε να μπει στα θέματα Β**.

Το δε θέμα Δ, είχε 8! υποερωτήματα εκ των οποίων το ένα ήταν επίσης **θεωρητική απόδειξη**.

Με τα θέματα αυτά, ακόμη και όσοι και όσες με πολύ χρήμα και κόπο προετοιμάστηκαν για δύο και τρία χρόνια και θα μπορούσαν να «αριστεύσουν», δυστυχώς δεν θα τα καταφέρουν.

Ειρωνεία! Στα χρόνια που κυβερνούν οι οπαδοί της «αριστείας», στερείται η δυνατότητα από τους μαθητές και τις μαθήτριες να «αριστεύσουν».

Κάποιοι συνάδελφοι στα βαθμολογικά και εξεταστικά κέντρα, χαρακτήρισαν τα θέματα «εκδικητικά» και «σαδιστικά». Δεν ήταν επίσης λίγοι εκείνοι που οργισμένοι από τη δυσκολία και το μέγεθος των θεμάτων πρότειναν να «μην πάει να διορθώσει κανείς» και «να έρθουν τα μέλη της επιτροπής να διορθώσουν».

Ξέρετε τι αναρωτιούνται τα τελευταία χρόνια γονείς και μαθητές με αφορμή τη δυσκολία των θεμάτων, σε συνδυασμό με την Τράπεζα Θεμάτων, την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, την απογοήτευση που επικρατεί και το τσάκισμα της ψυχολογίας τους; **«Αξίζει όλη αυτή η ταλαιπωρία, οικονομική και ψυχική;»**.

Η απάντηση είναι «όχι» και η εναλλακτική είναι πλέον έτοιμη και χαμογελάει όμορφα και ελκυστικά:

«Θα πάει σε ένα ιδιωτικό κολλέγιο ή πανεπιστήμιο και θα τελειώνει η υπόθεση».

Από τη στιγμή που η δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση είχε τον τίτλο της «**δημόσιας**» αλλά απώλεσε τον χαρακτήρα της «**δωρεάν**», άνοιξε διάπλατα ο δρόμος για τα ιδιωτικά συμφέροντα.

Με τα φετινά θέματα σίγουρα οι κολλεγιάρχες και τα ιδιωτικά τριτοβάθμια μαγαζιά είναι οι μόνοι που θα τρίβουν τα χέρια τους.

Για τα φετινά θέματα της Φυσικής είναι παρούσες οι πολιτικές ευθύνες στην ηγεσία του ΥΠΑΙΘ.

Αυτή που απουσιάζει, είναι η τσίπα.